

De schaduwen van het verleden

Het is nog nooit zo koud geweest.

Ik schreeuw, maar het komt er meer uit als een pijnlijk gejammer en ik voel hoe nog meer tranen over mijn wangen beginnen te stromen.

Schaduwen likken aan mijn hielen en ik hoor gefluister.

Het gefluister gaat over mij. Het is overal. Het is iedereen. Het is niemand. Het is onverstaaanbaar. Het is *luid*.

De grond is bedekt met een dikke laag sneeuw en ik moet om de seconde knippen om de dikke vlokken van mijn wimpers te verjagen; de wind rukt aan mijn lange haren en elke stap die ik zet wordt moeilijker en moeilijker.

Iemand volgt me.

Iemand anders dan de schaduwen.

Het wilt mijn bloed.

Ik wil niet- Een harde windstoot slaat tegen mijn rug en het is alsof mijn benen vanonder me uit geveegd worden. Ik val op de grond, recht met mijn gezicht in de sneeuw. Ik probeer op te staan, maar mijn armen trillen zo hard dat ze me terug in de sneeuw laten vallen. De schaduwen beginnen dichterbij te komen, nieuwsgierig, en het gefluister wordt alleen maar luider en luider. Ik weet dat ik weer probeer te schreeuwen, maar ik kan het niet horen, ik kan mijn gedachten niet eens horen. Ik hoor te veel. Zie te veel. Weet te veel.

Ik weet alles.

Alles, behalve... Wat doe ik hier?

Wie ben ik?

Het is muisstil.

Ik ben niet meer aan het bibberen en ik heb het warm; ik word er slaperig van.

Ik probeer mijn ogen open te houden, wetend dat als ik ze sluit, dat als ik zou toegeven aan de warmte, ik verloren zou zijn, maar ze glippen dicht zonder mijn toestemming.

Het laatste wat ik zag was mijn rode jas, afstekend tegen de spierwitte sneeuw voordat de schaduwen alles verdrongen.

Happend naar adem word ik wakker, ik hoestte en hapte nog meer naar adem toen ik doorhad dat een zwaar gewicht in mijn borst het me moeilijk maakte.

Het zit *in* mijn borst. Niet *op*. Het brandt en het zit *in* mijn borstkas!

Ik gil, maar het komt er meer uit als een uitgewrongen zucht en ik weet dat ik zojuist mijn laatste adem heb verspeeld. Ik bijt op mijn tong door de pijn en angst, nog steeds als een bolletje opgerold op de grond, en toen ik mijn ogen opende zag ik nog steeds niets. Het is even donker als wanneer ik mijn ogen dicht had en ik klauw aan het verstikkende vuur in mijn borst. Het moet eruit.

Eruit eruit ERUIT!

Ik hol mijn rug in agonie en krijg daardoor een blik achter me.

Er is een spiegel.

Een brede spiegel, breder dan mij en zeker ook groter. Hij wordt door niets verlicht aangezien er geen lichten zijn in deze... leegte, maar hij lijkt zelf licht uit te stralen en ik kan mezelf erin zien. Mijn gezicht is verwrongen van de pijn en ik merk nu pas op wat me verbood adem te halen.

Het is een mes.

Een mes midden in mijn borstkas, bloed overal, het handvat er nog steeds uitstekend. Mijn ogen puilen zowat uit mijn oogkassen van de schok en gehaast kijk ik naar mijn eigen borstkas in plaats van naar mijn spiegelbeeld.

Er is niets.

Niets om uit te trekken. Geen mes, geen handvat van een mes, zelfs geen bloed. Alleen pijn. Ik kijk terug naar de spiegel en zie mijn spiegelbeeld terugkijken. Ik heb een bloederige glimlach rond mijn lippen en ik zie hoe mijn hand naar mijn borstkas gaat. Ikzelf beweeg niet. Mijn spiegelbeeld grijpt het handvat vast en ik dacht even dat ze het eruit ging trekken en ik eindelijk terug adem zou kunnen halen, maar neen. Ze doet iets veel ergers. Ze trekt het verder omlaag. Ik voel de pijn.

Dit keer schreeuw ik wel. Geen idee hoe aangezien ik totaal geen adem meer heb, maar het lukt me en het enige wat er gebeurt is dat het geluid opgeslokt wordt door een oneindige leegte. Ik voel hoe het mes door spieren snijdt, bot tegenkomt, hoe warm bloed langs mijn ribben omlaag stroomt en ik stik. Ik stik en kan geen ademen en ik *ga dood*.

Mijn spiegelbeeld heeft een demonisch gezicht nu: glimlach uitgestrekt tot haar ooghoeken, ogen compleet zwart met rode irissen en zwarte aders die zich uitspreiden tot onder de kraag van mijn trui.

Ik voel woede en een vreemd soort verraad opborrelen in mijn borst en schreeuwend sla ik tegen het glas met mijn hand.

Ik kan zo snel en plotseling terug ademen dat mijn longen ervan pijn doen en bijna niet mee willen werken. Ik strek mezelf uit op de grond, probeerend zoveel mogelijk zuurstof op te nemen.

De pijn is weg en ik ben niet dood. Ik zucht opgelucht, maar mijn opluchting is echter van korte duur, want ik hoor plots het vreemde, maar onmiskenbare geluid van glas dat breekt.

Ik kijk langzaam terug naar de spiegel en zie hoe mijn vermoeden werkelijkheid wordt. Het glas is gebarsten net zoals mijn spiegelbeeld en ik ben wel duizend keer opnieuw gereflecteerd in de kleine, gebarsten spiegeltjes.

Duizend demonen die op me lijken en die me glimlachend aankijken.

Ik laat de spiegel los, er onbewust van dat ik hem nog aanraakte en zodra mijn hand de spiegel verlaat, valt het uiteen in duizend kleine stukjes.

Het valt op me neer in een soort slow-motion regen van weerkaatsende dood en ik kan niets anders doen dan het recht in de ogen kijken.

Ik tril, maar besluit om te sterven met een klein beetje van mijn waarde intact en glimlach.

Glimlach mijn dood tegemoet.

Dat is totdat ik doorheb dat de glasscherven me niet doorboren, maar *vloeibaar* worden zodra ze mijn huid aanraken.

Ik stik bijna in mijn eigen adem van opluchting als ik doorheb dat mijn brein niet doorboord is met scherven. Ik bekijk in verwondering toe hoe de vreemde vloeistof langzaam van mijn arm naar mijn pols glijdt en van mijn hand de grond op druipend waar ze een weerkaatsende plas vormt.

Neen... geen plas. Een spiegel.

Een spiegel die aan het barsten is onder mijn gewicht.

Ik lach hysterisch.

De spiegel breekt.

De demon kijkt op me neer en ik val.

Alles doet pijn. Denken doet pijn.

De grond beweegt onder me en ik kerm; iemand gromt iets en ik voel een scherpe ruk die als een schok van pijn begint bij mijn pols en dan door de rest van mijn lichaam trekt.

Dat is het moment dat ik realiseer dat niet de grond beweegt, maar ik. Iemand sleept me met zich mee en het voelt niet alleen aan alsof al mijn botten gebroken zijn, maar ook nog eens alsof iemand me levend van mijn huid gevild heeft. Ik voel me verbrand. Ik open mijn ogen en voor me staat een prachtig rood huis, met een tuin vol rode rozen en andere bloemen en een lijk van een vrouw dat wel doorzefd lijkt met glas.

Het raam op de eerste verdieping is gebroken en het gras is niet bedekt met sneeuw, alsof het er altijd zomer is. Het lijkt op een echte thuis.

Behalve dan dat het in brand staat.

Oranje vlammen likken aan de planken, ramen barsten uit hun omlijsting en heel de eerste verdieping stort in met een luid gebulder.

Geschreeuw komt vanuit het huis en ik schreeuw met hen mee.

Ik schreeuw mee voor een verlies dat ik me niet eens kan herinneren.

“Een verlies van je menselijkheid?” vraagt een stem boven me en geschokt kijk ik op.

Mijn eigen demonische ogen kijken me geamuseerd aan en ze is nog afschuwelijker dan tevoren. Haar huid is zwartgeblakerd, als verbrand door de vlammen van het huis, en ze is doorboord met glas; haar hele torso is doordrenkt in bloed en ze heeft een gapend gat in haar borstkas.

Ze laat me los en ik val met een doffe klap op de grond; dikke, hete tranen rollen over mijn wangen.

Haar glimlach verdwijnt en ze grijpt mijn kin vast en rukt me daarna dicht. De geur van verbrande huid dringt mijn neus binnen en ik voel een schreeuw omhoogkomen, maar slik die terug omlaag.

“Zie je nu wat je gedaan hebt?” vraagt ze me met haar duivelse stem, gebarend naar haar lichaam. Ik snik iets, maar het lijkt meer op een jammerend keelgeluid dan op echte woorden en de demon kijkt me vol walging aan. **“Je hebt het recht niet om te huilen na wat je gedaan hebt. Je verdient niet te huilen voor vergeving of voor genade.”**

Ik knijp mijn ogen dicht. Ik kan haar verwijtende blik niet langer aan.

“KIJK ME AAN!”

Ik open mijn ogen en maak een zielig piepgeluidje.

Ze lacht en wrijft bijna liefkozend over mijn wang waarna ze haar nagels in mijn huid boort. **“Dit is jouw schuld”**, zegt ze en ze stapt opzij. Er staan drie mensen voor me.

Een jongen van mijn leeftijd. Hij is bebloed en zijn borstkas heeft een gapend gat erin net zoals de demon. Hij heeft dezelfde demonenogen als haar en de andere twee hebben ze ook, maar de vrouw heeft geen bebloed gat in haar borst. Er steekt echter wel glas uit elke hoek van haar lichaam en over hoeken gesproken, ik ben vrij zeker dat ze zo goed als elk bot in haar lichaam gebroken heeft. Net zoals de demon.

Ik knipper en mijn adem stukt wanneer ik me realiseer dat ze de vrouw is die in de tuin lag onder het gebroken raam. Ze is eruit gesprongen.

Of eruit *geduwd*.

De man zijn lichaam is zwartgeblakerd en een van zijn ogen hangt uit zijn oogkassen.

Net zoals de demon. Net zoals ik me voel. Ik voel hun pijn.

Het is alsof er ijs in mijn aderen geïnjecteerd wordt en ik voel hoe mijn wereld plots verschuift. Ik herinner me hen. Ik herinner me *alles*.

Ik zit recht, draai me om op handen en knieën en sprint weg zo snel als ik kan, de pijn negerend.

De sneeuw maakt het moeilijk voor me, maar ik blijf lopen en lopen en lopen...

Ik weet dat ze vlak achter me zijn, dat ik *weer* achtervolgd word.

Dit is het begin en ik weet, weet gewoon dat ze met me aan het spelen zijn, net zoals alle vorige keren. De hoeveelste keer is het nu? 348? Of is het 368? Ik weet het niet meer. Ik weet niet waarom ik nog ren. Ze pakken me toch wel en dan begint deze nachtmerrie terug opnieuw. Er komt nooit een einde aan, het is een oneindige cirkel van kwellen en foltering. Ik hoor gefluister en herken de bomen. De bomen die schaduwen verbergen. Het gefluister wordt oorverdovend en ik schreeuw, proberend erbovenuit te komen, maar neen, tuurlijk lukt me dat niet. Ik wil het niet horen. Ik hoor het toch.

Nutteloos

Zielig

Verspilling van ruimte

Ugh, waarom moeite doen met jou?

Waardeloos kind

Ze zou een voorbeeld moeten nemen aan haar buurjongen en zijn familie.

Zo'n mooi huis dat ze hebben

JE HEBT ZE VERMOORD.

Ik schreeuw, handen over mijn oren en val op mijn knieën. "ZWIJG!"

Alles wordt stil.

Ik snik en huil tot ik neerval in de koude sneeuw. Ik merk nu pas dat mijn jas niet origineel rood was, maar een sneeuw wit. Bloed. Het was bloed. Hun bloed.

Ik hoor voetstappen achter me en weet al wie het zijn.

De buurjongen en mijn demonische zelf staan achter me. Glimlachend en voldaan.

De jongen knielt voor me neer, tilt me terug op tot ik zit en omhelst me. Het is geen warme omhelzing.

"Zullen we ons spel terug opnieuw beginnen? Dit is tenslotte een vergelding voor je daden en je hebt nog niet eens half mijn lijden gehad. Volgens mij zitten we nog maar bij onze 358ste keer."

Ik antwoord niet en voel me leeg vanbinnen. Verdorven.

"Je zult mijn pijn voelen", grauwt de jongen waarna hij me laat vallen in de koude sneeuw.

"Zie je gauw, buurmeisje van me."